

ת"פ 26187/06 - מדינת ישראל נגד יעקב דבול, יוסף דבול

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 14-06-2018 מדינת ישראל נ' דבול ואח'

לפני כבוד השופט מרדכי כדורי, סגן נשיא
בעניין: מדינת ישראל

המואשימה

נגד
1. יעקב דבול
2. יוסף דבול
הנאשמים

זהר דין

הרקע:

.1. הנאשמים הורשועו, על פי הודהתם שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות אלימות. נאשם 1 הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין תשל"ז - 1977, ונאשם מספר 2 הורשע בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק האמור.

על פי עובדות כתוב האישום המתווך, ביום 16/2/2013 התגלו ויכוח בין הנאשמים לבין א' ב' ג' (להלן: "המתלון") בנוגע לשימוש בחניה. המתلون יצא מביתו והחל לצלם את נאשם 1 בסמוך לרכבו בחניית הבניין. נאשם 1 ניגש למטלון, שאל אותו האם הוא רוצה מכות ומיד היכה בפניו במכת אגרוף. נאשם 2 הצטרף מיד לנאשם 1, תפס את המתלון מאחור ובעט בו. המתلون, שקדום לכך לא הגיע למשisco של נאשם 1, הרים את ידו כדי להתגונן, ובשלב זה בעט בו נאשם 2 בצלעותיו. כתוצאה מעשייהם של הנאשמים נפל מכשיר הטלפון הסלולי של המתלון מיד. כאשר הוא התקופף להרימו, בעטו בו הנאשמים בפנוי.

כתוצאה מעשיו של הנאשם 1 נגרמו למטלון המטומות בפנוי וסימני חבלה בשפטו.

תמצית טיעוני הצדדים:

.2. המואשימה מבקשת להטיל על נאשם 1 עונש מאסר למשך 6 חודשים Shirucha בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למטלון. על נאשם 2 מבקשת המואשימה להטיל צו של"צ נרחב, מאסר על תנאי ופיצוי למטלון, ולהוותיר את הרשותו בעינה.

עמוד 1

לטענת המאשימה, מתחם העונש ההולם למשעו של נאשם 1 נע בין מס' חודשי מאסר לבין 18 חודשים בפועל, ומתחם העונשה למשעו של נאשם 2 נע בין מאסר על תנאי לבין 18 חודשים מאסר בפועל.

בטעונה לעונש הפנטה המאשימה לכך שנאשם 1 תקף את המתلون על רקע שימוש בדרך - ויכול על מקום חניה. המאשימה הוסיף ופירטה, ברוב הגנותה, כי נאשם 2 הגיע למקום לאחר אחיו, נאשם 1, היכה את המתلون בפנוי, והתערב בקטטה מתוך חשש לאחיו ועל מנת לסיע לו.

המאשימה טענה עוד כי הנאים פגעו במעשייהם בערכיהם המוגנים של שלמות הגוף האדם, מניעת אלימות בכלל, ואלימות בכביש ועל רקע שימוש בדרך במיוחד.

מדובר, כך טענה, במעשה אלימות חמור וברוטאלי שבוצע על ידי נאשם 1, המצדיק ברגע הטלת עונש מאסר בפועל ממש לתקופה ארוכה. ברם לנוכח עברו הפלילי הנקי, נטילת האחריות על ידו ונסיבות האישיות, ובכלל זאת מחלת האפילפסיה ממנו הוא סובל בעקבות תאונות דרכם בה היה מעורב, היא אינה עותרת לעונש זה.

המאשימה מכירה בכך שחלקו של נאשם 2 באירוע נמור מחלוקתו של נאשם 1. היא צינה כי לא הוא זה שגרם לחבלות בגופו של המתلون, וכי הוא התערב באירוע בכוונה לסיע לאחיו. יחד עם זאת, היה עליו לסיע בדרך של הפסקת האלימות, ולא בדרך של תקיפת המתلون.

לדברי המאשימה, היא נמנעת מלבוקש להטיל על נאשם 2 עונש מאסר בפועל לנוכח הנסיבות החיווי שנערכו עניינו, האחריות שנטל על מעשיו והחרטה שהביע עליהם. אולם, לעומת זאת, אין לבטל את הרשותו. לעניין זה צינה כי לא הוצאה אסמכתא לכך שהרשותו תמנע את קליטתו בשירות קבוע ביצה"ל, וכי אין להניח שהרשותו בעבירה שבוצעה טרם גיוסו אכן תסכל את שיילובו בצבא הקבע. בנוסף טענה כי לא ניתן להימנע מהרשותה בעבירות אלימות המבוצעת על רקע שימוש בדרך.

3. ההגנה מצידה ביקשה לאמץ את המלצת השירות המבחן, להטיל על נאשם 1 צו של"צ לצד מאסר על תנאי ופיקוח למתلون, לבטל את הרשותו של נאשם 2 ולהטיל עליו צו של"צ ופיקוח למתلون.

בטעונה לעונש הדגישה הסינגוריית את כלל העונשה האינדיידואלית, לפיו על בית המשפט לבחון את עניינו של כל נאשם ונאשם על סמך הנסיבות הקונקרטיות. מוביל להקל ראש במעשייהם של הנאים, הסינגוריית טענה כי הם לוקחו אחריות על מעשייהם והודיעו בהזדמנות הראשונה. עוד צינה כי כתוב האישום תוכן באופן מושמעותי, כי הנסיבות שנערכו עניינם של הנאים מקרים וחוביים, כי חלף פרק זמן רב מאז האירוע וכי במהלךם לא נפתחו נגדם תיקים נוספים. עוד הפנטה הסינגוריית למצבו הרפואי של נאשם 1, ולנסיבות האישיות המפורטות בתסקיר שירות המבחן.

אשר לנאים 2 צינה ההגנה כי הוא היה בן 19 בעת האירוע, וכי אם לא תבוטל הרשותו הוא לא ישולב בשירות קבוע בצה"ל. ברשות בית המשפט הגישה הגנה לאחר טיעונה מכתב מאת מפקדו של נאשם 2, לפיו הוא שירת שירות חובה "בצורה בולטת לחזיב תוך מתן דוגמא אישית לכל החיילים והנוגדים בגודו", אף נבחר כמצטיין מג"ד בשל שירות ומצוינות. עוד נרשם במכותב כי נאשם 2 מיועד להיקלט לשירות בצבא הקבע, בתנאי שלא יורשע בפליליים.

נאשם 1 הביע צער על מעשיו, וטען כי מדובר באירוע בודד ולא שגרתי וכי הוא נקלט בעבודה לאחר שנים רבות.

נאשם 2 טען כי מדובר בתקנית יולדותית אשר התרחשה לפני הבין את עובדות החיים. גם הוא הביע צער על מעשיו, ונטל עליהם אחריות.

תסקרי שירות המבחן:

4. בתסקרי שערך שירות המבחן בעניינו של נאשם 1 פורטו נסיבותו האישיות, הרפואיות, המשפחתיות וה תעסוקתיות. שירות המבחן ציין כי הוצגו לפני מסמכים רפואיים מהם עולה כי הוא סובל מאירועים רפואיים משמעותיים הפורצים מספר פעמיים ביום. שירות המבחן מצא כי מצבו הבריאותי של הנאשם משפייע גם על מצבו הרגשי והחברתי, ומנסה עליו ביצירת קשרים ביןאישיים משמעותיים.

עוד ציין שירות המבחן כי עברו של הנאשם נקי, הוא מודה ביצוע העבירה, נטל אחריות על מעשיו, מבטא עליהם חרטה, מכיר בפסול שבהתנהגותו, מגלת יכולת אמפטייה מיוחדת למתلون וכוכנות לפצותו. יחד עם זאת, הוא מתקשה להתבונן באופן ביקורתי על מעשיו ולהסביר את המնיעים לתגובתו האלים.

שירות המבחן מעריך כי קיימת רמת סיכון נמוכה למעורבות חוזרת של הנאשם בהתנהגות אלימה, וכי אם הוא יפעל באופן אלים חמורת הפגיעה צפiosa להיות נמוכה. עם זאת התרשם שירות המבחן כי מצבו של הנאשם מורכב, וכי התערבות טיפולית תסייע להפחית עוד את רמת הסיכון. ברם, הנאשם שלל צורך טיפול, וכן נמנע שירות המבחן מהמליץ על העמדתו בצו מבחן.

בסוף דבר, נוכחות מרכיבות מצבו הבריאותי והרגשי של הנאשם, המליץ שירות המבחן להטיל עליו עונישה חינוכית שיקומית של של"צ, בצוירוף מסר על תנאי ופיקוח למתلون. בשל חמורת העבירה ובהיעדר פגעה קונקרטית בעיסוקו, נמנע שירות המבחן מהמליץ על ביטול הרשותו.

5. התסקרי שנערך בעניינו של נאשם 2 מעלה כי מדובר באדם צער, בן 23, העובד מזה כשנה כנהג משאית וממועד להשתלב בשירות קבוע, בכפוף לנסיבות ההליך הפלילי. הנאשם נעדך עבר פלילי, הביע צער על מעשיו ועל הפגיעה במתلون, חוות תחושת כישלון בשל התנהגותו וטען כי פעל מתוך תחושת לחץ, בשל דאגה לאחיו הסובל מבעיות בריאותיות ומטופל רפואיית.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם גדל ברקע קשה, ללא גורמי תמיכה והכוונה ממשמעותיים. למרות זאת הוא הצליח לנתק עצמו למסלול חיים תקין וمبטא שאיפות נורמטיביות לעתיד. עוד התרשם שירות המבחן כי האירוע אינו מאפיין את התנהלותו של הנאשם, כי רמת הסיכון להתנהלות אלימה שלו בעתיד הינה נמוכה, וכי תוצאה האלימות צפואה להיות נמוכה אף היא.

שירות המבחן מצא כי הרשות הנאשם עלולה לפגוע באופן קונקרטי בעתידו, בתפקידו התעסוקתי ובתחומי פעילותו בעתיד. לאור זאת, ומאחר שה הנאשם צער לא עבר פלילי, המכיר בחומרת מעשיי הערכת הסיכון בעניינו נמוכה, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשותו ולהטיל עליו צו של"צ ופיצוי למתلون.

דין ומסקנות

6. הכלל הוא כי אם הוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. רק במקרים יוצאות דופן, בהן איןיחס סביר בין הנזק הצפוי מן הרשותה בדין לבין חומרתה של העבירה, ניתן להימנע מהרשעה (ר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל** 21/8/1985). בהלכה הפסוקה נקבע כי בהמ"ש רשאי שלא להרשיע הנאשם בכפוף להתקיימותם של שני תנאים מצטברים: א. על הרשותה לפגוע פגעה חמורה בשיקומו. ב. סוג העבירה מאפשר לוותר באותו מקרה מסוים על הרשותה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה الآخרים (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(3) 337, 342). עוד נקבע כי יש להציב על נזק מוחשי וקונקרטי העולול להיגרם לנ宴ם כתוצאה מהרשעתו, וכי אין די באפשרויות תיאורתיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק קלשו בעתיד (רע"פ 12/18 9118 **פריגין נ' מדינת ישראל** 2013/1).

כפי שיפורט להלן, מתקיימות בעניינו של שם 2 אותן נסיבות יוצאות דופן המצדיקות לבטל את הרשותו, ומתקיימים התנאים שנקבעו בפסקה כתנאי לכך.

ראשית, הוכח במידה מסוימת כי הרשות הנאשם פגעה קונקרטיבית בשיקומו. כאמור, הנאשם הצליח לנתק את עצמו למסלול חיים תקין, למרות שגדל ברקע לא פשוט, ללא גורמי תמיכה והכוונה ממשמעותיים. הוא שירת שירות חובבה בצה"ל תוך שימוש דוגמא ומופת, ואף נבחר למציג גודוי. על רקע זה הביע מפקדו תקווה כי הוא ייחזר ויסקלט בצה"ל כנגד, אולם הדבר יעשה בתנאי שלא יורשע בדיון. הוכח אם כן כי הנאשם יקלט לשירות צבא הקבע רק אם תבוטל הרשותו. אין זה אלא ברור כי אם תידחה האפשרות העומדת לנ宴ם לשרת בקבע יירם קושי נוסף על תפוקודו התקין, תכבד עליו האפשרות להמשיך ולהתגבר על הרקע הקשה ממנו צמח ויעמוד רועץ לשאיpto לנהל אורח חיים נורמטיבי. מדובר אפוא בחשש ממשי, ולא תיאורתי בלבד, כי הרשותו של הנאשם תגרום לפגיעה חמורה בשיקומו.

שנייה, מעשה העבירה שביצע הנאשם, במקרים הספציפיות, מאפשר לוותר על הרשותה מבלי לפגוע פגעה מהותית בשיקולי הענישה الآخרים. הנאשם לא גرم למתلون חבלה של ממש, כך שמעשו אינם עומדים ברף גבוה יחסית של מעשי האלימות. בנוסף, כפי שעולה מטיפולו המאשימים לעונש ומתスクיר שירות המבחן, הוא

לא פעל בשל סכוס על שימוש בדרך, אלא מثار דאגה לאחיו שנסיבותו הרפואיות אינן פשוטות כלל, לאחר שהבחן שהוא מעורב בקטטה, ועל מנת לסייע לו. כמו כן, במועד האירוע טרם מלאו לנאש 19 שנה. מתפקידו שירות המבחן בעניינו עולה כי מדובר באירוע נקודתי וחריג, שאינו מופיע את אורחות חייו. ואכן, במהלך השנים שלפניו מאז האירוע הנאשם בוגר, התגיים לשירות חובה בצה"ל, הצעין מאוד בשירותו, השתחרר מצה"ל, נקלט בעובודה כנהג ולא הסתר שוב בפלילים.

סבירני אפוא כי יש הצדקה לביטול הרשותו של נאש 2.

7.指出 שבמועד הכרעת הדיון ביקשה הסגנoriaת כי שירות המבחן יתייחס בתסוקיו גם לסוגית ביטול הרשותו של נאש 1. אולם, לאחר שבטיעונו לעונש ההגנה זנחה את טענותיה בעניין, אין צורך להידרש לכך. עם זאת אצין, בקצרה וברמז, כי טוב עשתה ההגנה בכך שמנעה מלעתור לביטול הרשותה של נאש 1. בהיעדר פגעה קונקרטית בשיקומו, לנוכח חומרת מעשייו ובנסיבות בהן גם שירות המבחן אינו ממליץ על כך, אין מקום לביטול הרשותו.

8.תקיפותו של אדם פוגעת בשלמות גופו, בביטחוןיו האישי, בכבודו ובחרותו. תקיפה המבוצע על רקע שימוש בדרך פוגעת בנוסף גם באפשרות העומדת לציבור לעשות שימוש בטוח בדרך, ופוגעת בביטחוןם ובשלכות נפשו.

עובדות כתוב האישום והעובדות הנוספות המוסכמת על הצדדים מלמדות כי הנאים לא פלו לאחר תכנון מראש, אלא בעקבות ויכוח נקודתי, כאשר נאש מס' 2 ביצع את מעשיו, כאמור, לאחר שהבחן כאחיו מעורב בקטטה ועל מנת לסייע לו.

חלוקת היחס של נאש מס' 2 נמוך באופן משמעותי מחלוקת של נאש 1. כאמור, הוא לא גرم לחבלה חמורה למثالון, ומעשי באו לשם סיוע לאחיו, שמצורו הרפואי אינם פשוט.

תקיפתו של אדם באגרוף ובעיטות מופנות בחלקו לפניו של קורבן העבירה. הנזק שנגרם למثالון בפועל, המתוות וסימני חבלה, מגלת כי הסיכון הتمמש באופן חלקי בלבד.

לאור האמור, ובהתחשב במדיניות הנהוגה (ראו: רע"פ 694/09 **ליי נ' מדינת ישראל** 3/6/2009 רע"פ 1749/13 **דשן נ' מדינת ישראל** 14/3/2013, עפ"ג (ת"א) 25844-06-14 **מדינת ישראל נ' דרעי** 29/9/2014, עפ"ג (ת"א) 32560-10-14 **מדינת ישראל נ' בלס** 18/3/2015) נראה לי כי מתחמי העונש הולמים למשיי העבירה שביצעו הנאים הינו כדלהלן: נאש 1 - בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשים מאסר בפועל. נאש 2 - בין עונישה מוחשית שאינה כוללת מאסר בפועל, לבין 10 חודשים מאסר בפועל.

.9. לצורך קביעת העונשים המתואימים בתוך מתחמי הענישה הנ"ל יש להביא בחשבון, לטובתם של הנאים, את הנזקים שיגרמו להם, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתם והעונשים שיטלו עליהם, לרבות בשל גילו הצעיר של נאשם 2. עוד עומדת לטובות הנאים הודאותם, אשר חסכה את הצורך בהעדתם של העדים הרבים המפורטים בכתב האישום, ואת עדותם של המתلون בפרט, וכן חסכה מזמןם של הצדדים ומשאבי המערכת. כן יש להתחשב בפרק הזמן שהלך מאז האירוע, בעברם הפלילי הנקי של הנאים, באחריות שנטלו על מעשיהם, בטענה שהבינו ובנכונותם לפצצת את המתلون. בנוסף יש להביא בחשבון את נסיבותיהם האישיות המפורטות בתסקרים, ובכלל זאת נסיבותיו הבריאותיות של נאשם 1.

לאור האמור נראה לי העונש המתואים לכל אחד מהנאים מצוי בחלוקת התחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע ביחס אליו. אולם, המלצה שירות המבחן בנוגע לנאשם 1 חריגה יתרה ממתחם העונש ההולם, ולא ניתן לאמץ.

התוצאה:

.10. הרשותו של נאשם 2 מיום 19/9/2016 מבוטלת בזה, תוך קביעה כי הוא ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן, כאמור בפתח גזר הדין.

.11. אני דין את הנאים לעונשים הבאים:

נאשם מס' 1:

א. מאסר בפועל למשך 3 חודשים. המאסר ירוזה בדרך של עבודות שירות. הנאשם יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה ביום 6/8/2017 עד לשעה 10:00, במפקחת מחוז מרכז, יחידת עבודות שירות, רמלה.

על הנאשם לדען את משרד הממונה על עבודות שירות בכל שינוי בכתב מגוריו.

mobher לנאים כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, כי תערכנה ביקורות פעוע לביקורת עמידתו בפיקוח וכי כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי העונש במאסר ממש.

ב. מאסר למשך 7 חודשים וזאת על תנאי למשך שנתיים, אם יעבור עבירת אלימות כלפי גופו מסווג פשע.

ג. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך שנתיים, אם יעבור עבירת אלימות כלפי גופו מסווג עוון.

ד. פיצוי למתלון, עת/7 בכתב אישום המתוקן, בסך 2,500 ל". הפייסו יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 20/8/2017.

נאשם מס' 2:

א. הנאשם יבצע 160 שעות שירות לתועלת הציבור על פי תוכנית שיכין שירות המבחן. לנאשם הוסבו ממשמעות הצו ומטרתו. הנאשם הוזהר כי אם לא מלא כנדרש אחר צו השירות ישקול בימה"ש מחדש את סוגיות הרשותו ואת העונש הראו לו.

ב. פיצוי למתלון, עת/7 בכתב אישום המתוקן, בסך 1,500 ל". הפייסו יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 20/8/2017.

12. עד ליום 26/7/2017 תמסור המאשימה למציאות בית המשפט את פרטי המתלון הנדרשים לשם תשלום הפייסו. תשומת לב המאשימה כי עיקוב במסירת הפרטים הנדרשים יביא בהכרח לעיכוב בתשלום הפייסו.

עד ליום 20/8/2017 ידוח שירות המבחן על תוכנית השל"צ שיכין לנאשם 2.

المذكورة تمكنا من التأكيد على يوم 21/8/2017، لبيان يوم 45 يوم مهار.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ה תמוז תשע"ז, 19 ביולי 2017.